

วันที่ถูกอาากิฮิเมะรู้เข้าว่ายูกิจังคือผม

'อา แบบนี้เราก็จะกลายเป็นตุ๊กตาจริงๆ แล้วสินะ...'

ผมคิดเช่นนั้นขณะที่สติดับวูบไป

ทว่า พอรู้สึกตัวอีกที 'ไม่รู้ทำไม' ผมถึงถูกกอดอยู่ในแขนของอาากิฮิเมะในร่างยูกิจัง ผมจึงตกใจมาก ไม่เพียงเท่านั้น ผมยังส่งเสียงได้ แล้วยังขยับตัวได้ด้วย

อะไรกัน เกิดอะไรขึ้นกันแน่? ผมน่าจะกลายเป็นตุ๊กตาที่ขยับตัวไม่ได้ไปโดยสมบูรณ์แล้วไม่ใช่รี?

ผมได้รู้สถานการณ์ในไม่นาน พอได้ฟัง ก็รู้ว่าเวลาผ่านไปครึ่งเดือนนับจากวันนั้นแล้ว และอาากิฮิเมะก็เป็นคนช่วยผม โดยใช้คาถาที่ยากแสนยากซึ่งไม่อาจมั่นใจว่าจะสำเร็จได้

ถ้ามันเป็นเรื่องจริง ครึ่งเดือนที่ผ่านมา อาากิฮิเมะพยายามเพื่อผมขนาดไหนกันนะ ทั้งที่คงหวั่นใจและกังวลมากแท้ๆ...

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น อาากิฮิเมะกลับไม่ปริปากสักคำ เธอเพียงแค่พูดซ้ำไปซ้ำมาว่าดีจริงๆ ดีจริงๆ เท่านั้น โดยทั้งร้องไห้และยิ้มแยมไปพร้อมกัน

...ลำบากใจจริงๆ เลย

นี่เราจะชอบอาากิฮิเมะมากถึงขนาดไหนดีนะ?

第五話 「さいごのしずく」

บทที่ห้า : "หยาดแห่งดวงดาวหยาดสุดท้าย"

เช้าวันถัดมาหลังจากที่กลับเป็นปกติ ผมมาโรงเรียนเป็นครั้งแรกในรอบสองสัปดาห์

ถึงผมจะจำเรื่องที่เกิดขึ้นตอนที่ผมกลายเป็นตุ๊กตาโดยสมบูรณ์ไปไม่ได้สักนิด เลยไม่รู้สิว่ามันเป็นช่วงเวลานานกี่เดอะ

พอโผล่หน้าไปที่ห้องเรียน ทุกคนในห้องก็เข้ามาหาอย่างตื่นเต้นทันที

ระหว่างที่ผมหยุดไป ดูเหมือนว่าทุกคนจะเข้าใจว่าผมป่วยเข้าโรงพยาบาล ยินดีด้วยที่ออกจากโรงพยาบาล! หลายต่อหลายคนพูดกัน แล้วก็'ไม่รู้ทำไม' ผมจึงถูกจับยืนข้างอาากิฮิเมะกันสองคน ลำบากใจนิดๆ แะะที่ถูกส่งเสียงวิ๊ดวืวใส่นี๊

"ยาโยฮิโนะ~ ชอบดูทั้งสองคนยืนเคียงข้างกันมากเลยละ~!"

"อืมๆ ดุดียังไงไม่รู้เนอะ"

"ทสึวานุกิกับสุโมโมะจะต้องอยู่ด้วยกันแบบนี้แหละนะ!"

ถูกใบหน้ายิ้มแย้มหอมล้อมพร้อมกับคำพูดเช่นนี้ อากิฮิเมะจึงหน้าแดงเป็นลูกตำลึง

แต่ว่า ความเป็นห่วงของทุกคนนั้น ส่งผ่านมามาหาผมอย่างมาก ...ถึงจะอายๆ แต่ก็ดีใจ จะอธิบายยังไงดีนะ ความรู้สึกแบบนี้เนี่ย

ทุกคนบอกผมว่าอย่าฝืนมากนัก เพราะเพิ่งฟื้นไข้ แต่ตัวผมนั้น ที่จริงร่างกายไม่มีปัญหาใดๆ จึงเรียนตามปกติ

ผมเรียนจนจบคาบเลือกเสรีคาบสุดท้ายอย่างราบรื่น พอผมรวบรวมหนังสือเคาะลงกับโต๊ะเสร็จ เคย์สุเกะก็ส่งเสียงเรียก

"ฮารุ วันนี้ก็ไปทำกิจกรรมชมรมเหรอ?"

"อืม"

"อืมมม ก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก แต่อย่าออกแรงมากเกินไปตั้งแต่วันแรกๆ ที่ฟื้นไข้ล่ะ เดี่ยวจะหอบเอา"

"อา เราจะระวัง"

ผมโบกมือเบาๆ แล้วออกจากห้องเรียน

อากิฮิเมะซึ่งเลือกเรียนวิชาคหกรรม น่าจะอยู่ไกลจากแปลงดอกไม้มากกว่าผมนิดหน่อย บางที วันนี้ผมอาจจะไปถึงก่อนก็ได้

ผมลงบันได เดินผ่านอาคารเรียนข้างๆ ออกไปข้างนอก

พอเลี้ยวผ่านหัวมุมสุดท้ายของอาคาร ก็เห็นวาร์บๆ แปลงดอกไม้ยังไม่มีใครอยู่ ผมมาคนแรกตามคาดสินะ?

'อืม แต่ดูเหมือนทางเรือนกระจกจะมีใครอยู่แฮะ'

ฟากในของกระจก มีเงาคนขยับไปมาอยู่ อากิฮิเมะไม่ก็ยาเอโนะคงมาแล้วละมัง

ผมวางกระเป๋าลงที่ม้านั่งแล้วเดินเข้าไป เปิดประตูที่ตั้งเฝ้าอดมอดดูข้างในดู อย่างที่คิด ที่มุมของเรือนกระจก อากิฮิเมะนั่งยองๆ อยู่

"อยู่ที่นี่เอง"

"เฮ้ อ๊ะ ฮารุคง?"

ดูเหมือนเธอจะตกใจที่อยู่ว่า ก็ถูกเรียกชื่อ ผมยิ้มให้กับอากิฮิเมะซึ่งลุกขึ้นยืน ทำให้เส้นผมพลัวสะบัดขึ้น

"มาไวทุกทีเลยนะ สุโมโมะ วันนี้เราคิดว่าเราคงเป็นคนแรกแท้ๆ"

ใช่แล้ว ตั้งแต่ที่ผมกลับเป็นเหมือนเดิม ผมก็เรียกอากิฮิเมะว่าสุโมโมะมาตลอด

ดูท่าผมจะสัญญาแบบนั้นไปตอนวินาทีก่อนสติจะดับวูบไป ผมจึงถูกรบเร้าให้เรียกเธอด้วยชื่อตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ผมจำไม่ค่อยได้เท่าไร แต่ว่า ถ้าอาากิฮิเมะ... ถ้าสุโมโมะอยากให้อาอย่างนั้นล่ะก็ ผมก็ไม่มีเหตุผลต้องปฏิเสธ ถึงจะยังเขินๆ นิดหน่อยอยู่ก็เถอะ

"วิชาเลือกเสรีเลิกก่อนเวลานิดหน่อยนะ ฉันเลยมาเร็วเลย"

"จั้นเหรออ ยาเอโนะล่ะ?"

"อ้าว นาโกะจึงไม่อยู่หรือหะ?"

"ฮืม ไม่อยู่นะ..."

"คงไปแะที่ไหนอยู่ล่ะมั้ง?"

ขณะที่พูดคุยเข่นนั้นกัน ผมก็นึกอยากมองไปรอบๆ ขึ้นมา

ที่ที่สุโมโมะนั่งยองๆ อยู่ นั่น คือสถานที่ที่เราสองคนปลูกหัวเมล็ดที่ไม่รู้แม้แต่ชื่อลงไปนั่นเอง

"ดูดอกไม้อยู่หรือ?"

"ฮืม"

"ใกล้จะบานรึยัง?"

"เอ่อ ...คิดว่ายังนะ"

อาากิฮิเมะสายหน้าอย่างเสียดายเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มแป้นในทันที

"แต่ว่านะ ฉันรู้แล้วละว่านี่เป็นดอกอะไร"

"จริงหรือ?"

"ฮืม ฉันเช็กในหนังสือภาพดูนะ"

"ดอกยังไม่บานแท้ๆ รู้ได้ด้วยหรือเนี่ย? ยอดเลยนะ"

ฮึๆ สุโมโมะหัวเราะอย่างขวยเขินนิดๆ

"แล้ว มันคือดอกอะไรหรือ"

"คือว่านะ สะ..."

พูดออกมาแล้วสุโมโมะก็หยุดไป ไม่รู้ทำไมเธอถึงกลับปิดปากเสียสนิท

"อะ อะไรหรือ?"

"อะ ขอเก็บเป็นความลับอีกซักพักนะ..."

"ทำไมล่ะ?"

ผมยื่นหน้ามองใบหน้าที่อยู่ๆ ก็ก้มลงไป ไม่รู้ทำไมหน้านั้นถึงแดงขึ้นมา

"อะ ฉันอายนะ ...ไว้ค่อยบอกทีหลังนะ"

พูดแล้วเธอก็รีบเริ่มการตรวจสอบกระถางต้นไม้อย่างเคยทันที

การบอกชื่อดอกไม้เนี่ย ทำไมถึงได้อายขนาดนั้นล่ะ? ผมสงสัย

อืมม ...ไม่ค่อยเข้าใจหรอก แต่ถ้าวันไหนซักวันสุโมโมะจะบอกผมอยู่แล้วล่ะก็ ขำมันเถอะ

ถ้าดอกบานแล้ว อาจจะหาชื่อด้วยตัวเองได้ด้วยนี่นะ

วันนี้สุโมโมะดูอารมณ์ดีมากทีเดียว เธอยิ้มด้วยท่าทางมีความสุขขณะที่เดินดูสภาพอากาศของต้นไม้ไปเรื่อยๆ อย่างเป็นจังหวะสนุกสนาน พยักหน้า อืมๆ จนเหมือนจะฮัมเพลงออกมาเสียตอนนี้เลยด้วยซ้ำ มีเรื่องดีๆ อะไรเกิดขึ้นรึไงนะ?

"ดูอารมณ์ดีจังนะ"

ผมนั่งย่อเข่าลงข้างๆ พูด แล้วสุโมโมะก็มองผม "เอ?" และยิ้มให้

"อ๊ะ อืม ก็ฉันดีใจมากที่ได้ทำกิจกรรมชมรมกับฮารุคุงแบบนี้สินะ"

"อะ จังเหร?"

ผมก็หน้าแดงนิดหน่อยเมื่อเจอการพูดตรงๆ สาเหตุมาจากเรารั้งหรือเหร ...ว่าแต่คิดไปเองรึเปล่าล่ะ สุโมโมะดูเปิดเผยกว่าเมื่อก่อนรึเปล่า?

ความเจียบที่นารู้สึกเขินเล็กๆ เข้าปกคลุม

ในเรือนกระจกไม่มีแม้แต่มด มีเพียงต้นไม้จำนวนมากทอดเงาอย่างเจียบสงบน ผมดูนิ้วเรียบบางของสุโมโมะพลิกใบไม้กลับด้าน หรือแตะดินอยู่ แล้วก็ถูกเรียก "นี่ ฮารุคุง"

"อืม อะไรเหร?"

"...จะไม่เกิดอะไรขึ้น อีกแล้วสินะ"

คำพูดนั้นฟังดูกังวลใจเล็กน้อย ผมเงยหน้าขึ้น

ใบหน้าด้านข้างของสุโมโมะที่มองลงไปยังกระถางต้นไม้ นั้น ดูสงบอย่างไม่เปลี่ยนแปลง ...แต่ว่า

"ถ้าเก็บหยาดแห่งดวงดาวอีกหยาดมาแล้ว จะไม่เป็นไรแล้วสินะ จากนั้นไป เราก็จะอยู่ด้วยกันได้ตลอดตลอดไปสินะ..."

"อืม"

ผมค่อยๆ กางแขนออก แล้วกุมเบาๆ กุมมือเล็กๆ ซึ่งวางอยู่บนกระถาง

"คงไม่เกิดอะไรขึ้นอีกแล้วล่ะ ไม่เป็นไรเหรอก แน่นอน"

"...อืม"

สุโมโมะะพิงหัวมายังไหล่ผมดังตบ

พวกเราขยับไหล่เข้าพิงกันอยู่เช่นนั้นพักใหญ่ ในเรือนกระจกเล็กๆ เหมือนรังนก

"หืม?"

พอผมออกจากเรือนกระจกด้วยกันกับสุโมโมะะ ก็เห็นยูคิยืนอยู่ใกล้ๆ กับทางเข้า

"เอ๋ ยูคิซัง มีอะไรเหรอ?"

"แน่นอนอยู่แล้วว่าเพราะมีธุระเลยมา ไซ่ แน่อยู่แล้ว"

ไม่รู้ทำไม ยูคิจึงกระสับกระส่ายหลบสายตาจากอาากิฮิเมะที่เอียงคอสงสัย ...หน้าเธอแดงยังงิไม่รู้
โกรธอะไรอยู่อีกรีเปล่านะ?

ยูคิหันหน้ามาหาพวกเราสองคนอีกครั้ง แล้วก็กระแอมไอ

"อาจารย์คิซารางิฝากข้อความมา ว่าอยากให้ทั้งสองคนมาที่ห้องพักอาจารย์นะ"

ตามหาพวกเราอยู่จันไหนหรอเนี่ย ทำไมถึงไม่เข้าไปในเรือนกระจกนะ

"รอฉันอยู่ข้างนอกจันไหนหรอ? คงหนาวแย่เลย ขอโทษนะ"

พอสุโมโมะะพูดอย่างรู้สึกผิด ยูคิกิพูด "ไม่ค่ะ ถึงจะอยู่ข้างนอกใกล้ๆ ก็ร้อนพอแล้วค่ะ!" ไม่รู้ทำไมเธอ
ถึงหายใจพิศพาต

"...?"

ผมกับสุโมโมะะมองหน้ากัน ยูคิถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายให้พวกเราเห็น

"เอาเถอะ รีบๆ ไปหาเร็วเข้าละกัน อาจารย์รอรออยู่นะ"

"อ๊ะ อืม ...เอ่อ ขอขอบคุณที่ช่วยเหลือประจำหลายๆ เรื่องนะ ยูคิซัง"

สุโมโมะะก้มศีรษะลง ยูคิยิ้มเผื่อนๆ

"ถ้าคิดอย่างนั้นก็ช่วยเก็บหยาดหยาดสุดท้ายไวๆ ได้ไหม? อยากรีบแข่งแล้วนะ จันนะ" เธอยักไหล่

"คิดๆ ดู ยูคิกิเปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ"

พอพูดเช่นนั้นขณะที่มุ่งหน้าไปยังห้องพักอาจารย์กับสุโมโมะะ สุโมโมะะก็เอียงคอสงสัย "อะไรเหรอ?"

"ก็คือ ยูคินะ ก่อนหน้านี จะว่าไงดี ดูเป็นคนไม่ค่อยแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าไซ่ไหมละ แต่ว่า
ตอนนี้เธอแสดงออกมามากขึ้นเยอะเลยว้าไหม"

ความจริง ผมคิดว่ายุคตอนที่โรงเรียนใหม่ๆ เคยเป็นคนที่ขี้ขังกว่านี้ แล้วก็ให้ความรู้สึกเหมือนพยายามปิดตัวเองไว้ในเปลือกคนเดียว แต่ว่า ช่วงที่ถูกสโมโมะกับทุกคนในห้องที่ไม่กลัวเธอห้อมล้อม กำแพงที่มองไม่เห็นก็บางลงอย่างรวดเร็ว ตอนนี้ผมรู้สึกว่างเปล่าระหว่างพวกเราแทบจะหายไปหมดแล้ว ช่วงพัก ผมก็เห็นเธอพูดคุยกันกับพวกโคอิวาคิ แล้วเธอก็ยิ้มให้เห็นอย่างเมื่อกี้ด้วย

พอพูดอย่างนั้น สโมโมะก็ยิ้มตอบอย่างสนุกสนานเพราะอะไรบางอย่าง "อะ อืม นั่นสินะ ...ฮึ"

"...? มีอะไรเหรอ?"

มันตลกขนาดนั้นเลยเหรอ? ผมเอียงคอสงสัย

"เปล่าหรอก ไม่ใช่ออย่างนั้น ...คือว่านะ เรื่องนั้นนะ ฉันคิดว่าฮารุคุงก็เหมือนกันนี่นา นะ"

"อะ ...จะ จันเธอ นั่นสินะ"

"อืม"

ผมเข็นขึ้นมาในทันใด จึงเกาแก้มเบาๆ

ก็จริงที่ตัวผมเอง ถ้าเทียบกับเมื่อก่อน ก็เปิดเผยด้านในของตัวเองออกมามากขึ้น... คงจะเป็นอย่างนั้นแต่ก่อนหน้านี้นะผมไม่ค่อยเข้าใจเรื่องพวกนั้นเท่าไรหรอก

อาากิฮิเมะพูดอย่างชื่นชมยิ่ง "ทุกคน ค่อยๆ เปลี่ยนไปได้สินะ ...ฉันก็ เปลี่ยนไปบ้างไหมนะ"

"เราว่าสโมโมะเปลี่ยนไปมากเลยละ"

พอพูดตรงๆ ตามที่คิดไป ก็ดูเหมือนสโมโมะจะประหลาดใจ

"จริงเหรอ?"

"อืม"

"ละ ถ้าเป็นจันจริง ฉันก็ดีใจนะ เฮะๆ"

...ถึงตรงที่หน้าแดงแจ๋ในทันทีแบบนั้นจะไม่เปลี่ยนไปก็เถอะนะ คราวนี้ผมเป็นฝ่ายเกือบจะหลุดหัวเราะออกมา จึงรีบกลั้นไว้

"อะ...เอ่อ ฮารุคุง"

พอรู้สึกตัว สายตาที่เหมือนอยากบอกอะไรบางอย่างก็เลื้อยมองมาทางผม

"อะไรเหรอ?"

รู้ว่าเราเกือบหัวเราะออกมาแล้วว๊ิงนะ? ผมคิดเช่นนั้น แต่สโมโมะกลับก้มหน้าลงนิดหนึ่ง โดยที่ใบหน้ายังคงแดงอยู่

"...มือ ขอจับได้มั๊ย?"

แล้วก็ยื่นมือมาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ผมมองมือเล็กๆ นั้นแค่แวบเดียว แล้วก็พยักหน้าและจับมือนั้นคืน

ทันที รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นเหมือนว่าโล่งใจ ดูนาร์กเหลือเกิน

---พวกเราเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงทีละน้อยครั้งใหม่อีกครั้งเช่นนั้น

เรื่องแบบนี้ สุโมโมะเมื่อก่อนพูดไม่ออกแน่ๆ ผมเองก็ไม่อาจจับมือเธอคืนในทันทีแบบนี้ได้

ช่วงเวลาที่سهสมการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ แบบนั้นไปเรื่อยๆ ไม่มีอะไรสลักสำคัญ แต่มันช่างล้ำค่าอะไรขนาดนั้นะ

การที่ได้มีช่วงเวลาเช่นนั้นมาถึงตอนนี้กับสุโมโมะ และการที่จากนี้เราจะได้เดินไปด้วยกัน

ช่างสุขใจจริงๆ ผมคิดเช่นนั้น

"อ้อ ผมรอทั้งสองคนอยู่เลย"

พอไปถึงห้องพักอาจารย์ ก็ปรากฏว่านอกจากอาจารย์ศิขารางิ ก็มียาเอโนะอยู่ในห้องด้วย

"เอ๋ นาโกะจัง อยู่ที่นี่หรอเหรอ"

"อืม อาจารย์เรียกฉันไว้ตรงระเบียงนะ เห็นว่ามีเรื่องคุยด้วย..."

ถ้ายาเอโนะก็อยู่ด้วยละก็ คงเป็นเรื่องเกี่ยวกับชมรมทำสวนละมัง? ผมคิดเช่นนั้น แต่พอนั่งลงบนเก้าอี้ที่ถูกดันมาให้ อาจารย์ศิขารางิก็พูดว่า "ผมอยากทดสอบนิดหน่อยนะ" แล้วยื่นแก้วน้ำมาให้ผม

"ลองดื่มนี้ดูสิ"

ผมมองดูข้างใน แล้วก็เกือบถอยผงะไปพร้อมๆ กับเก้าอี้โดยไม่ตั้งใจ ข้างในนั้นมีของเหลวปริศนาซึ่งมีสีสดใสอย่างประหลาด ถูกแบ่งเป็นชั้นๆ เจ็ดสีอยู่นะสิ...!?

"อะ อะไรนะครับ ทดสอบที่ว่า"

"ไม่ต้องทำหน้าแบบนี้หรอหน่า ไม่อันตรายถึงชีวิตซักหน่อย"

ไม่ละ ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ ที่พูดนั้นอย่างกับว่าอาจจะเกิดอันตรายต่อส่วนอื่นที่ไม่ใช่ชีวิตเลยไม่ใช่หรอ?

ผมอยากพูดว่าเกรงใจ แต่อาจารย์ศิขารางิยังคงอยู่ในท่ายื่นแก้วให้โดยไม่ขยับตัว

...ดูท่าคงต้องดื่มเท่านั้นแล้วสิ ผมเตรียมตัวเตรียมใจ หยิบมันขึ้นมา

'ขอให้ไม่ใช่ยาประหลาดด้วยเถอะ...'

หลังจากล้วงเลขวัสดุ ผมก็ดื่มมันรวดเดียวอย่างเต็มแรง

'หืม? รสชาติไม่แย่อย่างที่คิด...ละมัง หวานนิดๆ แล้วก็มึนเหมือนกลืนดอกไม้ด้วย'

ผมดื่มจนหมดแล้วถอนหายใจเฮ้อ อาจารย์จับตามองดูอยู่

"เป็นไงบ้าง? ทสึวานุกิคุง"

"เป็นไงจ้ะเธอ..."

ไม่เห็นมีอะไร... ตอนที่ผมจะตอบอย่างนั้นเอง ความรู้สึกเหมือนร่างกายลอยหวิวขึ้นก็เข้ามาอย่างไม่คาดคิด

"หืม...?"

ทว่า นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนไป อาจารย์จับตาดูสภาพของผมต่อไปอีกสักพักใหญ่ แต่ในไม่นานก็หันไปหา ยาเอโนะซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ใกล้ๆ

"...อีกเดี๋ยวคงออกฤทธิ์แล้วละมัง ยาเอโนะซัง ขอโทษนะ ช่วยเสยผมขึ้นหน่อยได้ไหม?"

"ผมเหรอคะ?"

"อืม แล้วก็ช่วยให้เห็นต้นคอนิดหน่อยด้วยนะ อิม... ประมาณนั้นละ"

อะไรนะ? อาจารย์กำลังทำอะไรอยู่ล่ะ ผมเอียงคอสงสัย อาจารย์ก็หันมาหา

"ทสึวานุกิคุง ลองมองยาเอโนะซังสิ"

เสียงนั้นฟังดูยืดเยื้อเล็กน้อยชอบกล

เอ? รู้สึกเหมือนร่างกายกำลังโซเซ... รีเปล่านะ

"อ้าว ทางนี้ มองยาเอโนะซังสิ"

...มองยาเอโนะ?

ผมทำตามเสียงของอาจารย์ซึ่งเหมือนได้ยินจากที่อันห่างไกล หันข้างไปอย่างเชื่องช้า

"เห็นอะไรบริเวณคอบ้างไหม"

ผมลองมองดูตามที่ได้ยิน ผมดำยาล มือที่เสยผมขึ้นอย่างพลั่วไหว และคออันเรียวบาง ...ผมเห็นเพียงแค่นั้น

"ไม่ครับ...?"

ที่ปลายสายตา ดูเหมือนอาจารย์จะขมวดคิ้วเข้าหากัน

"อาจารย์คะ...? เอ่อ..."

อาจารย์หยุดอากิฮิเมะที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่างด้วยความเป็นห่วง แล้วพูดอย่างช้าๆ

"อีกข้อหนึ่ง ทสึวานุกิคุง ตอนนี้เดือนอะไรจ้ะหรือ?"

"ตอนนี้? ตอนนี้เดือน... พฤษภาคม นี่ครับ"

"เอ!?"

ทันทีที่ผมตอบ อากิฮิเมะกับยาเอโนะก็ส่งเสียงตกใจ

"ฮารุคุง เป็นอะไรไปเหรอ? ตอนนี้เดือนพฤศจิกายนนะ?"

...พฤศจิกายน? พุดอะไรอยู่ล่ะ นี่เดือนพฤษภาคมแน่ๆ อยู่แล้ว เทอมแรกเพิ่งผ่านไปแค่ราวหนึ่งเดือนเองไม่ใช่หรืง...

ผมรู้สึกถึงสภาพสีหน้าของทั้งสองคนที่เปลี่ยนไปอย่างไกลห่างประหลาด ตัวผมในตอนนั้น คิดเช่นนั้น ในหัวที่เหม่อลอย

ผมหายจากอาการที่รู้สึกราวกับว่าสติครึ่งหนึ่งขุ่นมัวไปก็หลังจากนั้นสักพัก

"อาจารย์ครับ การทดสอบเมื่อไหร่หมายถึงอะไรเหรอครับ?"

ผมจำเรื่องที่เกิดขึ้นตอนที่สติเหม่อลอยแทบไม่ได้ พอถูกสุโมโมะกับยาเอโนะถามอาการ ผมจึงรู้สึกสับสนไปหมด

ทำไมถึงบอกว่าเดือนพฤษภาคมไปนะ ทั้งที่รู้ดีว่าตอนนี้เป็นเดือนพฤศจิกายนแท้ๆ ...สังหรณ์ใจไม่ดี ยังไงไม่รู้สิ

อาจารย์ทำหน้าที่เหมือนว่า... ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนดี อยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็กุมมือประสานนิ้วที่หน้าท้อง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่สูงบ

"เมื่อไหร่ ยาก็ให้ทสึวานุกิจูกุทานนะนะ คือยาที่ทำให้เขากลับเป็นเหมือนเดิมนะ"

"เหมือนเดิม?"

"ใช่ ยาที่ทำให้เขาไม่เปลี่ยนร่างแม้อาทิตย์จะตกดิน ให้กลับเป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนเดิม"

"เอ!? " สุโมโมะเบิกตากว้าง

"ตะ แต่ว่า จะทำให้กลับเป็นเหมือนเดิมนี่ ยังขาดหายาดแห่งดวงดาวอีกหนึ่งหยาดไม่ใช่หรือคะ? ร่างกายฮารุคุงกลับเป็นปกติได้ด้วยยานี้แล้วหรือคะ?"

"ไม่ใช่หรอก ยาเมื่อไหร่คล้ายๆ ตัวเร่งปฏิกิริยา... ผมมีอยู่แล้วนิดหน่อย มันถูกปรุงขึ้นมาโดยใช้หยาดแห่งดวงดาวเพียงเสี้ยวเดียว ผลของมันจึงมีแค่ไม่กี่วินาทีนะ"

"ยะ อย่างนี้เอง..."

สุโมโมะลดไหล่ลงด้วยท่าทางผิดหวังนิดๆ ผมเอียงคอสงสัย

"ไม่ค่อยเข้าใจหรอกนะครับ แต่เรื่องที่อาจารย์อยากทดสอบเนี่ย คือเรื่องที่ว่าผมจะกลับเป็นเหมือนเดิมได้อย่างสมบูรณ์รึเปล่านะหรือครับ?"

"...พุดให้ถูกคือ หลังจากที่ถูกกลับเป็นเหมือนเดิม เธอจะเป็นอย่างไร มากกว่านะ"

ดิ่ง ยาเอโนะยืนขึ้นเสียงดัง และมองอาจารย์คิซารางิด้วยใบหน้าซีดเผือด

"หรือว่า อาจารย์คะ"

"ฮืม ดูเหมือนยาเอโนะซังจะเข้าใจแล้วสินะ"

"นาโกะ...จัง?"

สุโมโมะมอญยาเอโนะด้วยใบหน้าประหลาดใจ เสียงเธอมีความหวาดกลัวปนอยู่เล็กน้อย

อาจารย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"...นั่นสินะ ก่อนอื่น มาทบทวนกันหน่อย ผมเคยบอกแล้วสินะ ว่าที่ฟิควาเลนั้นมีกฎสำคัญๆ อยู่มากมาย หนึ่งในนั้นคือ 'ห้ามให้มนุษย์ของโลกนี้รู้ถึงการมีอยู่ของฟิควาเล' นั่นเอง"

"ครับ" ผมพยักหน้า

"แล้วก็ ที่ดันคอของยาเอโนะซังนะ มีสัญลักษณ์ที่บอกถึงการอนุญาตให้แบ่งปันความลับซึ่งกันและกัน อยู่สินะ"

"ครับ"

ตอนนี้ผมก็ยังจำได้แม่น เรื่องนั้นเกิดขึ้นในฤดูฝน ผมกับสุโมโมะมอญยาเอโนะเห็นเข้าตอนกำลังเก็บ หยาดแห่งดวงดาว

ความจริงแล้ว พวกผมต้องลบความทรงจำของยาเอโนะทิ้ง แต่ว่า ด้วยการที่สุโมโมะมอญ 'สัญลักษณ์' ให้แก่ยาเอโนะที่ดันคอ จึงไม่ต้องทำเช่นนั้นอีกต่อไป สัญลักษณ์นั้นเป็นสิ่งที่มอบให้แก่ผู้ที่เชื่อใจซึ่งกันและกันจากใจจริง -- เพียงผู้เดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้น หลังจากนั้นยาเอโนะก็จึงสามารถรู้ถึงการมีอยู่ของฟิควาเลได้

"สิ่งนั้นนะ คนของฟิควาเลกับผู้ที่ได้รับการอนุญาตให้ข้องเกี่ยวกับความลับนั้นได้ จะมองเห็นได้ตามปกติ แต่เมื่อไหร่ที่เธอกลับมองไม่เห็นมัน"

อาจารย์หยุดมองใบหน้าของทุกคนรอบหนึ่ง จากนั้นก็อธิบายให้เข้าใจ

"ย้อนกลับไปนิดหนึ่ง ยาเอโนะกั้นนะ เป็นยาที่ใช้พลังของฟิควาเลแปลงหยาดแห่งดวงดาวมาทำ หน้าที ของมันคือ การลบผลของยาแปลงร่างของฟิควาเลที่ทสึวานุกิคุงดื่มไปเมื่อเดือนพฤษภาคม เข้าใจสินะ"

"...ครับ"

"เรื่องนี้ผมคงไม่เคยเล่ามาก่อน ที่จริงแล้ว สำหรับทสึวานุกิคุงนะนะ มีข้อยกเว้นพิเศษรวมอยู่ด้วย เนื่องจากเธอถูกดึงเข้ามาพัวพันในปัญหาเพราะความผิดพลาดของคนทางโลกนี้ จึงกลายเป็นว่า แม้จะกลับสู่ร่างเดิมแล้ว เธอก็จะไม่ถูกลบความทรงจำทิ้ง"

"อ่า ครับ"

"ดังนั้น ถ้าตัวจริงของเธอไม่ถูกเปิดเผยเข้า ก็จะไม่มีปัญหาหรอกนะ..."

...เอ๊ะ?

"ถ้าตัวจริงของเธอไม่ถูกเปิดเผย สิ่งที่อยู่ในร่างกายของทสึวานูกิคง จะมีเพียงผลของยาที่เธอดื่มเข้าไปตอนแรกสุดเท่านั้น แต่ว่า ในความเป็นจริง ตัวจริงเธอถูกเปิดเผยเข้า เพื่อย้อนกลับไปสู่สถานะที่เป็นยูกิจัง เธอจึงต้องรับพลังของฟิคุราเล่ส์อีกอย่าง... ค่าย้อนเวลา เข้าไปในร่างกาย สรุปคือ ในตัวเธอมีพลังของฟิคุราเล่ส์สองอย่างบรรจุอยู่ ...แล้วยังเป็นพลังที่รุนแรงมากๆ"

"อา..."

แผ่นหลังผมเย็นวาบขึ้นมา

"ด้วยสภาพอย่างนั้น ถ้าทานยาที่ทำด้วยหยาดแห่งดวงดาวเข้าไปอีก ก็ไม่อาจรู้ได้ว่าจะเกิดผลลัพธ์ประสาธน์แบบไหนออกมา ผมก็คาดเดาไม่ถูกเหมือนกัน ก็หวังไว้อยู่ว่าจะไม่เป็นอะไรหรอก แต่..."

อาจารย์พนมหายใจยาว

"พอทดสอบดูก็เข้าใจแล้ว พลังอันหลากหลายที่อยู่ในตัวเธอนั้น ดูเหมือนจะบังคับให้ภายในของตัวเธอเปลี่ยนแปลงไป"

อย่างนั้น ที่ผมคิดไปว่าตอนนี้คือเดือนพฤษภาคมก็เป็นเพราะ...

"---ความทรงจำของผม จะหายไปหรือครับ?"

ผมได้ยินเสียงสุโมโมะสุดลมหายใจเอือก อาจารย์พยักหน้าอย่างชัดเจน

"จะเป็นอย่างนั้น ความทรงจำของเธอ จะกลับไปตอนครึ่งปีก่อน ไปถึงช่วงเดือนพฤษภาคมตอนที่ยังไม่ได้ข้องเกี่ยวกับฟิสิกส์นะ"

นั่นหมายความว่าอย่างไร ...ผมเข้าใจดีแล้ว

สุโมโมะก็คงรู้สึกตัวแล้วแน่นอน เธอเบิกตากว้างด้วยใบหน้าซีดเผือด ร่างกายสั่นเล็กน้อย

เดือนพฤษภาคม เพราะชนเข้ากับสุโมโมะที่หลังอาคารเรียนซึ่งแสงอาทิตย์อันสว่างสดใสส่อง ผมจึงได้เข้าชมรมทำสวน

และก็ครุ่นคิดถึงสุโมโมะ ชอบสุโมโมะ บอกความรู้สึกของกันและกันให้รู้ ใช้ชีวิตด้วยกันสองคน ความทรงจำอันล้ำค่าเหล่านั้นทั้งหมด ทั้งหมดทั้งมวล

จะหายไปหมดสิ้น นั่นคือความหมายของมัน---

"...ฮึก ฮี ฮือ ...ฮึก"

ในห้องที่มืดสลัว เสียงสะอื้นดังก้อง

ฉันขดตัวหอดูอยู่บนเตียง น้ำตาไหลเประเป็นอนเต็มใบหน้า ส่งเสียงร้องไห้อย่างไม่สนใจสิ่งใด

เมื่อวาน หลังจากที่ฟังเรื่องราวจากนักสืบเมะซัง ใจฉันก็ปวดจนแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ มาตลอด

หลังจากนั้น ฉันจำแทบไม่ได้ว่ากลับบ้านมาอย่างไร รู้สึกตัวฉันก็อยู่ในห้องของตัวเอง นอนขดตัวอยู่บนเตียงแล้ว และจากนั้นฉันก็ร้องไห้ไม่หยุด ตลอดทั้งคืน ไม่อาจหลับลงได้แม้แต่บ่อย

"ฮือ... ฮึก แง..."

แสงยามเช้าตรู่อ่อนๆ ส่องผ่านผ้าม่านเข้ามาจากนอกหน้าต่าง

หมอนฉันเปียกโชกไปหมดแล้ว เปลือกตาฉันบวมและหนักอึ้งไปหมด

ถึงกระนั้น ฉันก็ไม่อาจขยับตัวได้

'ฮารุคุงจะลืมนฉันไป ความทรงจำมากมาย จะลืมนไปหมดสิ้น...'

นัทลีเมะซังพูดไว้ นอกจากการตีเมยาที่ทำจากหยาดแห่งดวงดาวเจ็ดหยาด ก็ไม่มีวิธีทำให้ฮารุคุงกลับเป็นมนุษย์ดังเดิมได้อีก

'แล้วยังไม่มีเวลาแล้วอีกต่างหาก'

คืนที่ฉันช่วยฮารุคุงได้อย่างลำบากนั้น นัทลีเมะซังก็พูดแบบนี้ ถ้าไม่หาหยาดหยาดสุดท้ายมาภายในประมาณหนึ่งเดือน ฮารุคุงจะกลายเป็นตุ๊กตาธรรมดาที่ส่งเสียงและขยับตัวไม่ได้อีกครั้ง

'แบบนั้นนะ แบบนั้นนะ...'

ใจฉันเจ็บแทบสลาย ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงจะทนต่อความโศกเศร้าราวกับจะแทงทะลุใจได้ จึงขดตัวหดร่างกายที่คุดคู้อยู่เข้าไปอีก

ทำยังไงดีล่ะ? อุตส่าห์คิดว่าฮารุคุงกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้วแท้ๆ ฉันจะต้องสูญเสียฮารุคุงไปอีกครั้งจ้ะเหรอ...?

ตอนที่ฉันร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่นั่นเอง ก็ได้ยินเสียงมือถือดังขึ้นมา ฉันจึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นจากหมอน

'...โทรศัพท์? เข้าบ้านนี่หรือ?'

ฉันยืนแขนไปอย่างอัตโนมัติ แล้วดูชื่อที่แสดงอยู่บนหน้าจอ และก็ต้องรีบกดปุ่มรับสายทันที

"ฮารุคุง...?"

"อืม"

อีกฟากหนึ่งของโทรศัพท์คือฮารุคุงนั่นเอง

"ขอโทษนะ ที่โทรมาเข้าขนาดนี้"

แค่ฟังเสียงเบาๆ เหมือนล่งเลเล็กน้อยนี้ น้ำตามันก็รินขึ้นมาอีกครั้ง ฉันจึงกลั้นเสียงสะอื้นไว้

"สุโมโมะ เมื่อคืน... ขอโทษที่ไปหาไม่ได้นะ"

"ไม่เป็นไรหรอก"

"คือ... ออกไปข้างนอกกันหน่อยไหม? เดินเล่นกัน... ชักพักหนึ่ง"

"อะ อ้อ ฮารุคุง ตอนนี้อยู่ที่ไหนเหรอ?"

"ที่จริง เราอยู่หน้าบ้านสุโมโมะแล้วนะ"

เอ๋ ฉันร้อง แล้วรีบวิ่งไปที่หน้าต่าง ฉันเปิดฝ้าม่านดั่งฉีบ หว้า ฮารุคุงอยู่จริงๆ ด้วย...!

ข้างใต้หน้าต่างห้อง ฉันเห็นฮารุคุงที่เอามือถือแนบหูอยู่ใช้มืออีกข้างโบกไปมา

"หวา ะ รอดี๋ยวนะ! จะรีบไปเลยละ"

ฉันรีบร้อนเตรียมตัว และออกไปข้างนอก

ฮารุคุงซึ่งยืนอยู่หน้าประตูบ้าน สวมเสื้อคลุมบางๆ อยู่ เขาเอียงคอสงสัยให้ฉันที่กระโดดพรวดออกมาอย่างแรง แล้วก็ยิ้มให้ "อรุณสวัสดิ์"

"อืม อรุณสวัสดิ์..."

"ตาแดงเขียวนะ ได้นอนดีรีเปล่า?"

"อะ อ้อ"

ตาของฮารุคุงก็แดงนิดหน่อยเหมือนกัน บางที คงจะเหมือนกับฉัน ที่คิดหลายต่อหลายเรื่องจนนอนไม่หลับทั้งคืนก็เป็นได้

เพราะถูกยึดเยียดความจริงที่ดูราวกับจะมองไม่เห็นทางออกเช่นนี้ใสอย่างกะทันหัน

"ขอโทษจริงๆ มาเข้าขนาดนี้ก็คิดอยู่หรอกว่าอาจรบกวน แต่เราเกิดอยากเจอสุโมโมะขึ้นมามากๆ นะ"

"ไม่รบกวน ไม่เป็นไร ฉันดีใจที่ฮารุคุงมานะ"

"ถ้าจันทิ ...เดินกันหน่อยมั้ย"

ฉันพยักหน้ารับคำชวน

เมืองที่กลางคืนเพิ่งผ่านพ้นไป ยังแทบไม่มีคนเดินผ่านไปมา

ท่ามกลางหมอกจางๆ บ้านเรือนที่เรียงรายนั้น ทอดเงาอ่อนๆ ลงยังถนนในเมือง

พวกเราเดินไปอย่างเงียบเชียบ ท่ามกลางอากาศยามเช้าที่เย็นยะเยือก

ฮารุคุงก้าวเท้าไปช้าๆ โดยไม่บอกว่าจะไปที่ไหน บางที เขาคงไม่มีจุดหมายหรอก

ขณะที่เราทั้งสองคนเดินทอดน่องไปโดยไม่เอ่ยคำพูดใดๆ เราก็ก้าวถึงสวนสาธารณะในละแวก ลึกเข้าไปในทางเดินเล่น มีลานกว้างขนาดเล็กอยู่ และมีแปลงดอกไฮด์เตรนเยียที่ผลิบานล้อมรอบ

'อ๊ะ จริงสิ... ที่นั่น'

ความทรงจำในช่วงฤดูฝนย้อนกลับมาหาฉัน ที่นี่ ฉันถูกนาโกะจิ้งเห็นตอนกำลังเก็บหยาดเข้าสินะ ฉันกับยูกิจิ้งหน้าซัดกันสองคนไม่รู้จะทำยังไงดี...

---แต่ว่า ความทรงจำเช่นนั้น ทั้งหมดก็จะหายไป

ฉันหยุดยืนไปเสียเช่นนั้น น้ำตาที่ท่วมท้นขึ้นมาใหม่ ร่วงเผาะๆ ลงตามแก้ม ฉันพยายามอดทนอย่างเต็มที่แล้ว แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็ไม่ยอมหยุด

"ขอโทษนะ"

ฉันส่ายหน้าอย่างเต็มแรงต่อคำพูดพิมพ์ฟ้ายี่สิบคำที่ได้ยินจากข้างๆ ไม่ใช่ความผิดของฮารุคุงหรอก ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น

"...คือว่า" ฮารุคุงก้มหน้าลงนิดหน่อย

"อืม"

"เราคิดไว้อย่างนึง"

"อืม..."

"ไปปรึกษาอาจารย์คิซารางิ แล้วขอให้ช่วยลบความทรงจำที่เคยคบกับเรา... ออกจากสโมโมะด้วย จะดีกว่าไหม..."

ฉันรู้สึกเหมือนลมหายใจหยุดลง

"ถึงจะไม่รู้ว่าจะทำอย่างนั้นได้รึเปลาก็เถอะ..."

"...ทำไม?"

น้ำตาที่พยายามกลั้นไว้อย่างสุดชีวิต ไหลเอ่อขึ้นมาอีกครั้ง

"ทำไมถึงพูดอะไรอย่างนั้นล่ะ?"

"สโมโมะ"

"ฉันไม่เอาหรอกนะ เรื่องลืมหารุคุงไปเนี่ย... ฉันไม่เอา ไม่เอาหรอกนะ..."

"ขอโทษ"

ฮารุคุงมีสีหน้าเจ็บปวด เขาวางมือลงบนไหล่ฉัน

"เราคิดว่าแบบนี้น่าจะดีกว่านะ"

"!ไม่ดีหรอก ไม่ดีซักนิด...!"

ฉันสะบัดหน้าอย่างแรง

ถึงฮารุคุงจะลืมนฉันไป ฉันก็ไม่อยากลืมหารุคุงไปอย่างเด็ดขาด

ครึ่งปีที่เป็นดังสมบัติล้ำค่า ตอนนี้ฉันชอบฮารุคุงยิ่งกว่าตอนที่เจอกันครั้งแรกเสียอีก

เพราะฉันชอบฮารุคุงจริงๆ ฉันจึงไม่อยากทำเรื่องอันหตุและเศร้าเสียใจ อย่างการสูญเสียความรู้สึกอันล้ำค่าเช่นนั้น...!

"ขอโทษ สโมโมะ"

ฉันถูกดึงเข้าไป และถูกโอบกอด ฉันสุดลมหายใจสะอึกสะอื้น จับเสื้อคลุมของฮารุคุงไว้อย่างแน่น

"!ไม่หรอก ...ขอโทษนะที่อยู่ๆ ก็ร้องไห้"

ฉันเข้าใจดี ว่าฮารุคุงคิดทำอย่างนั้นเพื่อไม่ให้ฉันต้องทุกข์ทรมาน

"สุโมโมะะอยากทำยังงัยล่ะ?"

เพราะอย่างนั้น แม้แต่ตอนนี้ เขาก็จึงพูดเช่นนั้นกับฉันด้วยเสียงอันอ่อนโยน

"จะ ฉัน..."

ล่าคอฉันสั้นฮึก

"ฉันอยากอยู่กับฮารุคุง ถึงจะแค่แป๊บเดียวก็อยากอยู่ด้วยกัน สร้างความทรงจำด้วยกัน ให้เต็มที่"

"ฮืม"

"อยากสร้างให้เต็มที่ เต็มที่... ขนาดที่ถึงฮารุคุงจะลืมไป... ก็จะไม่เหงา..."

"นั่นสินะ ...นั่นสินะ"

อยู่ด้วยกันเถอะ ฮารุคุงพูดกับฉัน นิ้วมือที่เย็นเพราะอากาศภายนอก ค่อยๆ ลูบต้นคอของฉัน

...อยู่ด้วยกันนะ ฮารุคุง

ไปโรงเรียนด้วยกันสองคนทุกวัน

ทั้งเวลาพักที่ว่างจากการเรียน ทั้งหลังเลิกเรียน อยู่แนบชิดอิงแอบกันเหมือนคู่รักหนุ่มสาว

ตอนกลับบ้านก็จับมือกันเดินกลับ

เพื่อให้ไม่ลืมช่วงเวลาอันล้ำค่าไปตลอดกาล...

ขากลับจากโรงเรียนวันนั้น ผมค่อยๆ เดินไปตามทางไปโรงเรียนที่คุ้นเคยเพื่อส่งสุโมโมะะ

ที่เมืองมีฝนตกปรอยๆ กักคนเดินถนนไว้ในอาคาร

พอมาถึงหน้าประตูบ้าน สุโมโมะะก็กำมือที่จับกันไว้อยู่แน่น

"ถึงซะแล้วสิ"

"...ฮืม"

วันนี้เป็นคืนเดือนมืด คืนนี้ผมไม่สามารถกลายเป็นยูกิจังและมายังห้องของสุโมโมะะได้

...ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ ผมคงโล่งใจที่สามารถคงอยู่เป็นมนุษย์ได้ แต่ตอนนี้ซึ่งมีเวลาเหลืออีกไม่มากนัก ผมกลับรู้สึกหงุดหงิดอย่างมากที่ไม่อาจอยู่ด้วยกันกับสุโมโมะะได้

หลังจากที่ฟังเรื่องราวจากอาจารย์ชาราจิ ผมก็คิดมาตลอด ว่าควรทำอะไร ควรทำอะไรให้แก่สุโมโมะ

แต่ว่าผลสุดท้าย ผมก็นึกอะไรไม่ออก ผมทำได้แค่เพียงอยู่เคียงข้างกันกับเธอเท่านั้น

ทุกๆ วัน ผมไปรับสุโมโมะ ไปโรงเรียนด้วยกัน ขากลับก็ไปส่งเธอแล้วค่อยกลับ ผมทำแค่เพียงสิ่งสมช่วงเวลาเหล่านั้นอย่างเรียบง่าย

ทั้งที่หากกลับสร้างเดิมได้ ผมจะลืมนุโมโมะไปแท้ๆ ทั้งที่สุโมโมะอาจต้องพบกับความทุกข์ทรมานหลังจากนี้ยิ่งกว่านี้แท้ๆ...

ผมควรทำอะไรดีกันแน่

ครี๊ด เสียงมืออันบอบบางเปิดประตูบ้านดังขึ้น วันนี้ต้องจากกันที่นี่แล้วสินะ... ผมท้อแท้พลงมองการกระทำนั้นอย่างเหม่อลอย แต่ว่า ไม่รู้ทำไม สุโมโมะถึงดูไม่มีท่าทีจะขยับตัวเลย

หลังจากที่เธอทำท่าเหมือนลังเลอะไรบางอย่างอยู่ให้เห็น อยู่ๆ เธอก็หันหน้ากลับมาหา

"ฮารุคุง... อะ ถ้าไม่รังเกียจ แวะบ้านฉันหน่อยมั๊ย?"

"เอ?" พอมองดู ก็เห็นสุโมโมะแก้มแดงอ่อนๆ

"คือว่า ฝนก็ตกอยู่ด้วย มาหลบฝนซักหน่อยนะ แล้วก็ ะ วันนี้คุณพ่อไม่อยู่ ฉันเลยเหงานิดๆ นะ..."

"จะดีเหรอ?"

"อืม"

"งั้นก็... ขอรบกวนหน่อยละ"

พอดอบเขนนั่น สุโมโมะก็ถอนหายใจโล่งอก

สุโมโมะก็คิดอยากจะอยู่ด้วยกันกับผมแม้เป็นเวลาสั้นๆ เรื่องนั้นผมดีใจ ...ขณะเดียวกันก็เศร้าใจเล็กน้อยเช่นกัน

สุโมโมะนำทางผมไปที่ห้อง พอผมมองซ้ายมองขวาไปมา เธอก็เอียงคอสงสัย "มีอะไรเหรอ?"

"เปล่า แค่รู้สึกประหลาดๆ ยังไงไม่รู้ละ"

"รู้สึกประหลาด?"

"พอมองดูในสภาพที่ไม่ใช่ยุคปัจจุบันแล้ว ก็รู้สึกว่าห้องมันดูเล็กลงขึ้นมาละนะ"

"อ๊ะ จริงสิ นั่นสินะ ถ้ามองด้วยสายตาของฮารุคุงก็จะเป็นอย่างนั้นนี่เอง" สุโมโมะพยักหน้า

"ปกติเป็นยุคปัจจุบันตัวเล็กๆ อยู่ตลอดเลยนี่เนอะ นั่นสินะ เพราะฮารุคุงคือยุคปัจจุบัน... เอ?"

อยู่ๆ เธอก็ค้างไปเหมือนนึกอะไรออก

"เอ่อ ถ้าฉัน ที่ฉันจูบยูกิจังอะไรพวกนั้น มันก็..."

ดูท่าจะรู้สึกตัวในเรื่องที่น่าจะรู้ตั้งนานซะแล้วสิ หน้าของสุโมโมะแดงแปดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้น เธอก็ร้อง "อ้ายย!" และก็มุดซ่อนตัวในผ้านวมไป

"ทะ ที่ฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าต่อหน้ายูกิจัง เรื่องพวกนั้น ทั้งหมดๆ...! โดนฮารุคุงเห็นหมดเลยเหรอ?"

"เอ๋! อะ ทะ ขอโทษ"

มาพูดเรื่องนั้นเอาป่านนี้เนี่ยนะ!? ผมทำหน้าที่เล็กน้อย ทั้งที่รู้ว่าผมคือยูกิจังมาตั้งหลายวันแล้วแท้ๆ เนี่ย

...ไม่สิ ถึงจะรู้ แต่ก็คงไม่ได้เก็บไปคิดอะไรมากมายสิท่า สภาพแบบนี้เนี่ย

"เอ่อ แต่มัน เป็นเรื่องที่ทำอะไรไม่ได้นะ คือ.. แต่เราก็ไม่ได้มองอะไรขนาดนั้นหรอกนะ"

พอผมอธิบายอย่างไม่เป็นลำดับขั้นตอน สุโมโมะก็โผล่แต่หัวออกมาจากปลายผ้านวม ผุดออกมาเหมือนเต่ามอ่งที่ผม แล้วก็พองแก้มป้องจ้องผมเขม็ง

"ก็มองอยู่ดีนี่นา"

"อ..."

"ฮารุคุงลามก"

"ออุ..."

ที่สุโมโมะน้ำตาคลอเล็กน้อย ใช้สายตาด้านบนเหลือบมองผมนะ น่ารักสุดๆ เอ้ย ไม่ใช่เวลาแบบนี้ ชักหน่อย! ทะ ทำไงดีละเนี่ย...

พอผมนั่งเงยบเข้าไปอีกขณะที่คิดว่าจะทำยังไงถึงจะทำให้เธอหายโกรธ สุโมโมะก็กระแอมอุบออกมา ผมจึงกะพริบตาปริบๆ "เอ๋?"

สุโมโมะคลานสวบๆ ออกจากผ้านวม แล้วลงมานั่งที่เตียง

"ล้อเล่น ฉันอายุก็เลยแก่ล้งฮารุคุงนิดหน่อยนะ โทษนะ"

เอะเฮะเฮะ ใบหน้ายิ้มแฉ่งสดใสเงยหาผม ผมจึงโล่งใจ

"อะ ไม่หรอก เราเป็นคนผิดเองด้วย ...ขอโทษจริงๆ"

"ไม่ใช่หรอก มันช่วยไม่ได้นี่นา เพราะฮารุคุงบอกเรื่องของตัวเองไม่ได้นี่"

อืม ขอบคุณที่พูดอย่างนั้นให้เรานะ...

"อ๊ะ จริงสิ เพราะงั้นยูกิจังเลยอายุการโดนทอดชะขนาดนั้นตลอดเลยสินะ เพราะยูกิจัง ...คือฮารุคุง"

คำพูดนั้น ไม่รู้ทำไม สุโมโมะจึงพูดเบาๆ อย่างกั๊กฟันพูด

เธอเหลือบมองหน้าต่างที่ยูกิจังใช้เป็นทางเข้าออกมาตลอด จากนั้นก็หลบสายตาลงไปยังพื้นห้องเหมือนจะคิดอะไรบางอย่าง

ดึก ดึก ผมได้ยินเสียงเข็มนาฬิกาของนาฬิกาเดินบอเวลา

"ฮารุคุง"

"หืม? อืม"

"กอดฉันหน่อยสิ"

"...อืม"

ผมนั่งลงข้างสุโมโมะ เติงรับน้ำหนักของเราสองคนส่งเสียงเอี๊ยด ผมกอดสุโมโมะเข้ามา แล้วเธอก็แนบหน้าผากฟุลงมาที่อกผม

"ฮารุคุง ...เวลาที่ฮารุคุงจะเป็นอย่างนี้อยุได้ เหลือไม่มากแล้วสินะ"

"อืม"

เรื่อง นั้นผมได้ฟังจากอาจารย์คิซารากิ จึงรู้ ถ้าไม่รวบรวมหยาดแห่งดวงดาวหยาดที่เจ็ดภายในช่วงเวลาที่กำหนดล่ะก็ ผมจะกลายเป็นตุ๊กตาจริงๆ ไปอีกครั้งหนึ่ง

"แต่ว่า... แต่ฉันคิดนะ ว่าถึงความทรงจำจะหายไป แต่ได้ทานยาแล้วกลับเป็นร่างเดิมนะ ...ยะ ยังดีกว่าต้องกลายเป็นตุ๊กตาธรรมดาๆ ไปอีกครั้งมกเลยนะ..."

ใจผมอัดอัดขึ้นมา จนเปลือใส่แรงเข้าไปในมือที่โอบกอดแผ่นหลังบอบบางอยู่

"เราจะลืมทุกอย่างไปเชียวนะ ทั้งเรื่องราวที่ผ่านมา ทั้งเรื่องที่เราเคยกอดสุโมโมะแบบนี้ด้วย"

"ถึงอย่างนั้น ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ...ฉันอยากให้ฮารุคุงได้กลับร่างเดิมนะ"

สุโมโมะพูดด้วยเสียงที่สั่นไหว แต่ก็ชัดเจน

ใบหน้าที่ยิ้มต่ำอยู่ค่อยๆ เงยขึ้น มันมีรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยน้ำตาอยู่

"ไม่ต้องห่วง เพราะว่าฉัน... ยังจำได้อยู่ ฮารุคุงนะ"

นิ้วเรียวบางค่อยๆ ถูขึ้นมา ไล่ไปตามหน้าผาก แก้ม และริมฝีปากของผม

"เรื่องที่ฮารุคุงบอกว่าชอบฉัน เรื่องที่พวกเราปลูกดอกไม้ด้วยกัน ถึงคะ ความทรงจำของฮารุคุงจะหายไป... สึก"

"สุโมโมะ..."

ผมไม่อาจทนต่อน้ำตาที่หลั่งไหลเผาะๆ ได้อีกต่อไป จึงกอดสุโมโมะแน่นเข้าหาตัว

'เราก็คงเข้าใจดี...'

เรื่อง ที่ไม่มีทางอื่นนอกจากทำอย่างนั้น เราทำได้เพียงเก็บหยาดแห่งดวงดาวหยาดสุดท้าย ทานยา

และกลับสู่ร่างเดิมเท่านั้น ถึงแม้จะต้องทิ้งความทรงจำช่วงครึ่งปีไปก็ตามที

แต่ว่า การเข้าใจ กับ การยอมรับ มันเป็นคนละอย่างกัน

"ไม่อยากเสียมันไป..."

ผม คิดเช่นนั้นอย่างแรงกล้าดูจพายุที่พัดโหม ไม่อยากเสียตัวตนอันอบอุ่นในอ้อมแขนนี้ ไม่อยากเสียความทรงจำอันล้ำค่ามากมายไป ถึงกระนั้น... ผมก็ทำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ หรือ

ทั้งความเจ็บปวดในใจราวกับถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ขนาดนี้ ทั้งหมดก็จะหายไปอย่างนั้นหรือ เรื่องพรรคนั้นนะ..!

สุโมโมะซึ่งอยู่ในแขนผม ส่งเสียงร้อง คู เหมือนลูกสุนัขดั่งขึ้น ผมจึงได้สติคืนมา ดูเหมือนว่าผมจะใส่แรงมากเกินไปหน่อย

"อะ ขอโทษ..."

ผมออกห่างจากเธอเล็กน้อย เมื่อมองตาของสุโมโมะที่ชุ่มด้วยน้ำตาแล้ว

...อา แต่ถึงอย่างนั้น ถ้าหากว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ละก็ ---

"เรา ...จะชอบสุโมโมะอีกครั้งหนึ่ง"

คำพูดนั้นออกจากปากไปเอง

"เอ...?"

"ถึงจะเสียความทรงจำไป เรา ...ก็จะชอบสุโมโมะอีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน"

ผมพูดอย่างหนักแน่นราวกับจะสลักลงไปในใจของตน ...ใช่ ผมจะชอบอย่างแน่นอน

พอปิดตาลง ความทรงจำอันมหาศาลก็ลอยขึ้นมาในทันที

...ผมพบเธอในเดือนพฤษภาคมที่ต้นไม้ผลิบานเขียวชอุ่มเจิดจ้า

วิ่งวนท่ามกลางสายฝนในฤดูฝน ทำเครื่องประดับเทศกาลทานาบาตะกันสองคน

เดทแรกกันที่ท้องฟ้าจำลองกับจุดชมวิว...

ที่เรือนกระจกยามเย็น จิบครั้งแรกกัน

ถึง จะสูญเสียความทรงจำเหล่านั้นไป แต่ความรักซึ่งราวกับถูกสลักลงในวิญญาณเช่นนี้ ผมไม่อยากเชื่อว่ามันจะหายไป ผมไม่อาจเชื่อได้ ...ผมไม่เชื่อ

เพราะฉะนั้น ผมจะชอบสุโมโมะ หากผมได้พบกับสุโมโมะอีกครั้ง ผมจะต้องชอบสุโมโมะแน่นอน

"เพราะงั้น... รอเราหน่อยนะ"

สุโมโมะเงยหน้ามองผมนิ่ง แก้มที่เนียนลื่น มีน้ำตาไหลหยดผ่านเป็นสาย

"เรา ชอบสุโมโมะจริงๆ..."

ผมไม่มีคำพูดอื่นที่สามารถพูดได้แล้ว

สุโมโมะสะอื้นอีกทีหนึ่ง

จากนั้นเธอก็ยิ้ม อย่างดูไม่มีหวังนิดๆ แต่ก็พยายามอย่างเต็มที่

"ขอบคุณนะ... ฮารุคง ฉัน ...จะรอนะ"

ดวงตาโตของสุโมโมะ อยู่ใกล้ผมมาก

ลูกตาสีน้ำตาลเข้มซึ่งชุ่มด้วยน้ำตาเต็มเบ้าสั่นระริก

พอจ้องมองราวกับถูกดึงดูด 'ไม่รู้เมื่อไร มันก็ถูกเปลือกตาที่ตกลงอย่างเป็นธรรมชาติปิดซ่อนไป

"สุโมโมะ..."

ใบหน้าเข้าไปใกล้กัน ผมก็ปิดตาลง และกำลังจะซ่อนทับริมฝีปากลงไป ตอนนั้นเอง

"อ๊ะ...!"

ผมได้ยินเสียงเบาๆ ของสุโมโมะ จึงลืมตาขึ้น จากนั้น ผมก็สังเกตเห็นสิ่งนั้นและหายใจเอือก

แสงอันนุ่มนวลถูกปลดปล่อยจากแหวนของสุโมโมะ และชี้ตรงเป็นเส้นเดี่ยวทะลุกำแพง แสงนำทางนั้น

อย่างนั้นเธอ ...มาแล้วจ้ะเธอ

"หยาดแห่งดวงดาวหยาดสุดท้าย..." ผมพูดพึมพำ

"ตกลงมาแล้วสินะ"

สุโมโมะก็จ้องมองยังปลายทางที่แสงชี้นำ หลังจากนั้นก็หันกลับมาหาผม

"ฮารุคง หยาดหยาดสุดท้าย... ไปเก็บด้วยกันนะ"

ดวงตานั้น ไม่ปรากฏน้ำตาให้เห็นอีกแล้ว

ผมพยักหน้า และจับมือของสุโมโมะ

ฝนหยุดตกแล้ว

ผมกับสุโมโมะ เดินไล่ตามแสงที่พุ่งเป็นเส้นตรงไปบนถนนยามค่ำคืน โดยจับมือกันแน่น

พวกเราเดินขึ้นทางลาดที่ไม่ชันนัก แสงส่องผ่านย่านที่อยู่อาศัย ดูเหมือนมันจะส่องชี้ไปยังจุดชมวิว

จุด ชมวิงั้นเหอ บริเวณนั้นเป็นที่ที่ผมเคยกับสุโมโมะเป็นครั้งแรก หยาดแห่งดวงดาวมาตกที่ที่แบบนั้นเนี่ย... คงเป็นเรื่องบังเอิญก็จริง แต่มันพอดีเกินไปแล้วละ

สุโมโมะก็เหมือนจะรู้จุดหมายที่หยาดตกลงมาแล้ว "ข้างหน้านี้นั้น..." เธอมองปลายทางที่แสงส่องไปด้วยท่าทางที่มีความรู้สึกลึกซึ้งอยู่

ในไม่ช้า พวกเราก็ก้าวเท้าสู่ถนนเล็กๆ ที่ตัดผ่านเหล่าต้นไม้ที่ยืนต้นเรียงราย เมื่อมาถึงตรงนี้ จุดชมวิวก็น้อยเพียงใกล้ๆ

ตอนที่คิดเช่นนั้นพลางเงยหน้ามองปลายทางของถนนที่คดเคี้ยวเล็กน้อย

อยู่ๆ ก็มีเสียงเหมือนอากาศสั่นสะเทือนดังขึ้น และบริเวณรอบๆ ก็ถูกแสงอันเจิดจ้าล้อมรอบทันที

"หว่า!?"

ผมปิดตาอย่างไม่ตั้งใจต่อความสว่าง ผมรู้สึกว่ามืออะไรบางอย่างที่มีความร้อนป็น ไฟ! ผ่านใกล้ๆ พวกเราที่หยุดยืนด้วยความเร็วสูงมาก

'อะ อะไรนะ เมื่อไหร่? ...หรือว่า เมื่อไหร่ที่หยาดแห่งดวงดาวตกลงมาพอดีงั้นเหอ?'

ผมลืมตาเล็กน้อย พยายามกะพริบตาหลายๆ ครั้ง ให้สายตาที่พร่าเป็นจุดๆ คุณเคย...

"อะ...!"

ทันทีที่เข้าใจสภาพรอบตัว ผมก็ส่งเสียงตกใจขึ้น

"ยอดเลย...!" สุโมโมะร้อง เส้นทางที่ทอดไปยังจุดชมวิวนั้น เปลี่ยนไปโดยไม่เหลือเค้าเดิมแม้แต่เล็กน้อย

ทางลาดคดโค้งเล็กน้อยซึ่งถูกโปรยด้วยก้อนกรวด ตอนนี้เต็มไปด้วยเม็ดแสงละเอียดทั่วทั้งทาง

เหมือนดังทางช้างเผือก... อันมีเม็ดทรายแสงฝังประดับอยู่โดยไร้ซึ่งช่องว่าง

ราวกับธารแห่งดวงดาวซึ่งพาดผ่านท้องฟ้า มาปรากฏขึ้นที่ปลายเท้าอย่างกะทันหัน ผมเห็นเป็นเช่นนั้น

"...ตกใจหมดเลย" สุโมโมะเปล่งเสียงคล้ายหอบหายใจ ไตซาเรียวบางนั้น ก็เต็มไปด้วยหมู่ดาวอันส่องประกายเช่นกัน

"อืม หลังจากที่ยาบบินผ่าน ก็มีกลายเป็นอย่างนี้ด้วยสินะ"

"มีหลากหลาย... จริงๆ เนอะ ทำให้ตกใจได้ทุกครั้งเลย"

พวกเราที่มองหน้ากัน หัวเราะให้กันนิดหน่อย จากนั้นก็กุมปลายนิ้ว จับมือกันให้แน่นอีกครั้ง

"ไปกันเถอะ สุโมโมะ"

"อืม"

ทางเดินที่ราวกับมีหมู่ดาวโปรยอยู่ พวกเราเดินไปบนเส้นทางนั้น มุ่งสู่จุดชมวิว

ไปบนเส้นทางสั้นๆ ที่ละก้าวๆ อย่างใส่ใจ

"เหมือนเดินอยู่บนท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวเลย"

"อืม ...สวยสุดๆ เลยนะ"

ทุกครั้งที่ก้าวเท้าลงไป แสงเล็กๆ ก็กะพริบระยิบระยับสั่นไหว

"แสงของดวงดาว..." อยู่ๆ ผมก็ได้ยินเสียงพึมพำดังกล่าว จึงมองสุโมโมะที่อยู่ข้างๆ

สุโมโมะก็ลงมองเส้นทางดวงดาวด้วยสายตาเหมือนกำลังมองไปที่อันห่างไกล

"ฉันนึกถึงเรื่องที่ฮารุกงเล่าให้ฟังก่อนหน้านี้ขึ้นมานะ ...แม้แต่ดาวที่เห็นว่าอยู่เคียงข้างชิดกันแบบนี้ ที่จริงแล้วอยู่ห่างกันมากนะ ฮารุกงพูดไว้สินะ"

อา... เราเคยเล่าเรื่องนั้นด้วยนี่นะ

"ทั้งที่อยู่เคียงข้างกัน กลับอยู่ห่างไกลกันมากเนี่ย จะรู้สึกยังไงกันนะ คงต้อง... ต้องเหงาแน่ๆ สินะ"

ราวกับเธอกำลังพูดถึงเรื่องราวต่อจากนี้ไปของพวกเขาอย่างไรวางนั้น

"...เราจะไม่ไปห่างจากสุโมโมะหรอก"

ผมใส่แรงลงไปในมือที่กุมกันไว้

"อืม"

สุโมโมะก็กุมมือผมแน่นกลับมา ด้วยแรงที่มากผิดปกติ

"ฮารุกง... จะไม่ไปไหนไกล"

"อืม"

"ฮารุกง... จะอยู่เคียงข้างฉันเสมอ"

สุโมโมะพึมพำเช่นนั้น ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ราวกับกำลังท่องคาถาคัมภีร์อันสำคัญยิ่ง

หยาดแห่งดวงดาวที่เราพบบนจุดชมวิว เปล่งแสงอันแรงกล้าอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน

มันวาดเส้นแสงขนาดใหญ่ เป็นทางยาวบินวนไปมา แต่ว่า การเคลื่อนไหวยังมันไม่ได้เร็วนัก ถ้าเป็นสุโมโมะในตอนนี้นะ คงเก็บได้ในทันทีกระมัง

"ฮารุคุง ดูอยู่ตรงนั้นนะ"

พอเปลี่ยนแวนเป็นคทาแล้ว สุโมโมะก็หันมาหาผม

"อืม ...ขอโทษนะ ที่เราช่วยอะไรไม่ได้"

พอตอบเช่นนั้น สุโมโมะก็ส่ายหน้าปฏิเสธ

"แค่ดูฉันก็พอแล้วละ แค่ฮารุคุงเฝ้ามองฉัน ก็เพียงพออันยิ่งใหญ่แล้วละ"

เพราะฉะนั้น ดูอยู่ตรงนั้นนะ พุดแล้วสุโมโมะก็วิ่งออกไปอย่างกระฉับกระเฉง ผมหรือตามองส่งเธอ

พลางคิดไปยังเรื่องราวหลังจากนี้ ชะตาที่คงมาเยือนผมในไม่ช้า

...ด้วยพลังแห่งความรู้สึก สุโมโมะจึงก้าวผ่านหลายสิ่งหลายอย่างมาถึงตอนนี้

ดังนั้น คราวนี้เป็นตาของผมที่ต้องก้าวผ่านมันบ้าง

สุโมโมะหมุนตัวชูคอทาดูขึ้น ไล่ตามแสงราวกับกำลังร้ายระบ่ำ

ภาพซึ่งเป็นเหมือนความฝันนี้ ก็คงหายไปในวันพรุ่งนี้เช่นกัน แต่ว่า

---ถึงแม้ว่า ผมจะลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปหมดสิ้นก็ตาม

การเคลื่อนไหวของสุโมโมะตรงกับการเคลื่อนไหวของหยาดพอดิบพอดิ เธออ้าปากเพื่อรายคาถาแห่งการแยกจาก

ผมปิดตาลง และสลักคำพูดฝังแน่นลงในใจ

...เราจะชอบสุโมโมะอีกครั้ง

เรื่องนี้เท่านั้น ที่ผมจะไม่ลืมเป็นอันขาด---

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>